

ACI MEYVE

FATMA
TUTAK

Kara bulutlar güneşin yakasını bir türlü bırakmıyor. Hep karanlık istiyorlar hep... Sanki gökyüzünden sorumlu iki melek sürekli çatışma halinde ve üstün gelme çabası bir rekabete dönüşüyor. Özellikle de bulutlardan sorumlu olanı güneşe geçit vermiyor. Neticede ne yağmur yağıyor ne güneş açıyor; yalnızca durumdan faydalanan hoyrat bir rüzgâr sağda solda volta atıyor.

Sokakta kaza var, ortalık kan revan.

Bir şahsi araçla bir ticari çarpışmış. Ortalığa saçılan yaralılarından kendini bilmez yatanlar ve akli başında olup feryat edenlerle vücudundaki kanı görüp kendini bilmez yatanlara gıptayla bakanların panoramik görünümü bir film platosu hissiyatı veriyor.

Kara bulutların gafletinden yararlanan güneş görünüyor yarım çehre; az önce ceset torbasına konan cenazenin hemen yanında öbeklenen kana, taklalar atarak yan dönmüş ticarinin havada kalan aynasına, ön camı tuzla buz olan diğer araçtan fırlamış jant kapağına vuruyor.

Tül perdenin ardından kazanın nasılından niçinine, maddi hasarın boyutlarından ölü ve yaralı bilançosuna varıncaya kadar kalem kalem hesap ediyor 'bizimkisi.' Ne zaman gelip yanımda bittiğini anlayamadan maruz kaldığım bu söz bombardımanı bunaltıyor beni. Kim sordu fikrini diyorum; kim istedi açıklama yapmasını, olayı analiz etmesini. O taraftan bakınca her söylediğini dinlemeye can atan biri gibi mi görüyorum acaba?

Vücut dili denen bir şeyin varlığından haberdar mıdır diye merak ediyorum. Hiç sanmam! Öyle olsa onu dinlerken sıkıldığım dışlerimin, karıncalanan parmaklarımı kapatıp açtığımı; bazan zar zor bastırdığım sözcüklerin boğazımda düğümlenişinin, ağzımdan çıkamayınca tırmanıp gözlerimden handiyse suratına fişkırışının farkına

varmaması kabil değil. İç alemimdeki ben, onun gözündeki ben ve onun olmamı arzu ettiği ben-önceleri bu üçüncüsü gibi olmaya çabalar, olamadıkça kendimi eksik ve yetersiz hissederek, suçlar, ölesiye eleştirirdim- ne kadar başka.

Bazılarımız iç alemimizdeki benden utanır onu ortaya çıkarmamak için azami gayret sarfederken bazılarının onun varlığından dahi haberdar olmaması ne acı. Hattı zatında var olan bütün kurgular onu bastırmak ve yok etmek üzerine. Sahnede gözükken 'maske ben' her gün makyajı tazelenerek arzı endam ederken o içteki asıl beni kim ne yapsın? Onun gibi naif, zayıf, savunmasız; iyiliği önceleyen, vicdandan bahseden adaletten bahseden, merhametten...

İnsanoğlu bu maskelere mastır yaptırmanın, çağ atlatmanın peşinde artık. Yüzün, imajın, görüntünün görünen, zahirde olan, her şeydir. Reklam edilesi, parlatılası, pohpohlanası, beslenip büyütülesi; bütün yatırımlar bu uğurda yapılır ancak bilinmez ki -belki de bile isteye-yapılan tüm bu makyaj, kamuflaj içeridekinin üzerine çekilen perdelere bir yenisini eklemektedir.

Nihayet fasıla verdiği bir anda odayı terk ediyorum. İçime bir sıkıntı çörekleniyor. Bir arkadaşı mı aramalı yoksa hep aynı muhabbeti döndürüp dururken yeni malzeme bulmuş iç sesimin üretecekleriyle mi iktifa etmeli bilemeden apartmanın bahçe kapısından -tül perdenin ardındaki radara yakalanmadan-kendimi sokağa dar atıyorum. Çakarları yanıp sönen bir polis aracı yanımdan hızla geçip olay mahalline ulaşıyor. Kapağı kapatılan ambulans, etrafında biriken kalabalığı yararak ilerlerken ardında acı çığlıklarını bırakıyor.

Göz ucuyla az önce yukarıdan izlerken gördüğüm ceset torbasına bakıyorum, ambulansın onu alıp götürdüğünü tahmin ederek. Fakat hayır, o yerli yerinde duruyor. Demek ki yaralıları aldı diyorum ne de olsa kurtarılacak can önceliklidir yitip gitmiş bir candan. Vay be! Az zaman önce

nefes alan, konuşan, kafasında kim bilir hangi hayat gaileleri dönüp dolaşan bir insan şimdi ceset torbasının içinde boylu boyunca yatıyor; ambulansı değil cenaze aracını bekliyor.

İlk kaybettiği şeyse ‘insan’ vasfı; ceset diyorlar, cenaze diyorlar adına. Bir varmış bir yokmuş... Ambulansa binme hakkı bile alınıyor elinden. O artık içi boş bir kalıptır ve o kalıbın yeri cenaze aracıdır. Bu dünyaya ait işleri birkaç resmi makama bildirme ve mezar yeri nevinden bir takım prosedürden ibarettir. Onları da yakınları ya da kimsesi yoksa ilgili memurlar görürverir. Hasılı ölür ölmez biter işi bu dünyayla.

Bir ölünün ardında bıraktığı acı biz ona şahit olmuyorsak daha kabul edilebilir daha mukadderat denilip geçilebilir türdendir. Haber bültenlerinde ekseriya rakamsal verilerden ibaret kalanların ölümü yas tutulması gelmez çoğumuza. Gel geçtir; sıradandır, hikâyattır handiyse. Uzak bir camiin hoparlöründen duyulan salâ hakeza, gene “birisi” ölmüştür. Birleri, o, öteki, tanış olmayan dıştaki kuru kalabalıktan biri; benden, bizden olmayan dolayısıyla değil yüreği aklı bile birkaç saniyeden fazla meşgul etmeye değmeyenlerden...

Yapışkan bir yağmur atıştırmaya başlıyor belli belirsiz; adımlarımı sıklaştırıyorum. Daha fazla hızlanmadan bir saçak altı bulmak umuduyla sağa sola bakıyorum. Bu arada işgüzar iç sesim durmadan dinlenmeden konuşuyor. Evdekinden uzaklaşmak mümkün fakat ille bu içimdeki bir türlü bırakmıyor yakamı. Sanki ezelden kesilmiş ebedi bir ceza gibi. Şimdi de hızlanmaya başlayan yağmurun zihnimde çağrıştırdıklarını yığıyor önüme.

Kurban Bayramı’nda ikindi üzeri yağmur başladı mı anacığım hep: “Kanları yıkamak için geldi gene mübarek” derdi. Bense gökyüzünün uçup giden canlar için ağladığını düşünür böylelikle kendi hüznümü haklı çıkarmaya çalışırdım. Bu yağmur da bizim sokakta öbeklenen kanı yıkamaya gelmiş olmasın? Hay Allah seni bildiği gibi yapsın! Evdeki haklı galiba, giderek anacığımıza benzemeye başladım.

Bir müddet amaçsızca dolaştıktan sonra eve dönüyorum. Kapıyı kapatırken o bilindik duygu kaplıyor içimi, gerildiğimi hissediyorum. Konferansı yarıda bırakıp çıkışımın diyetini ödeme vaktidir. Az sonra suçlayıcı bakış, rencide edici sözler veyahut kendimi değersiz, beceriksiz, işe yaramaz hissettiren tavırlar arasından hangisine maruz kalacağımın bilinmezidir buna sebep ve emin olun bu arafta kalış bile başlı başına duygu ve düşünce dünyanızı alt üst eden bir nevi ruhsal şiddettir.

Bilerek mi yoksa başka türlü öğrenilmediğinden bilinçsizce ifa edilegelen basmakalıp davranış kalıpları mıdır sergilenen kestirmek zor. Ancak çoğu zaman önemsenmeden yaşanıp geçilen çarpık, karmaşık gelgitlerin üzüp eprittiği ilişkiler bütünü denebilir. Oh! Çok şükür, televizyonun karşısında uyuyakalmış. Uyanınca zaman aşımına uğramış bilmem kaç yıllık davalar misali etkisi azalmış olur ve kim bilir belki de unuttur, günlük telaşların arasında kim vurduya gider bizim sıvışma hadisesi. Günü kurtarmak deyimini ne ara bu kadar içselleştirmiş olabilirim?

Ayak uçlarımda sokağa bakan pencereye ilerliyorum. Ortalık sakinleşmiş. Aracın biri kaldırılmış diğeri ise yamulmuş kaportasıyla bir kenarda alınmayı bekliyor. Az önceki kalabalık yerini birkaç meraklı çocukla asıl amacı vakit geçirmek olan ihtiyara bırakmış. Çok değil yarın bilemedin öbür gün unutulup gidecek bu olay da. Rutin denilen yarı uyku haline bürünecek hayat. Herkesin şikâyet ettiği fakat bozulduğunda ölesiye aranan özlenen rüya alemine.